

Kvinderne? Med eller uden Vilje har Mændene imidlertid lukket Øjnene for denne Kvindernes dobbelte Kamp, først med deres Forhold, dernæst med Udviklingen af deres Evner, hvilken sidste ellers kan give et Menneske nok at gøre, — og dømt Kvinderne uden Hensyn til disses Forhold, der var saa langt vanskeligere end deres egne.

Ogsaa i andre Retninger end Uddannelse har kvindelige Billedhuggere og Malere alt andet end danset paa Roser heri Landet. Her har de mandlige Kunstnere sét med fjendtlige Øjne paa de kvindelige, og har ikke, som i Sverige og Norge er Skik og Brug, behandlet dem som Kammerater, man satte Pris paa. Til Eks. har vor eneste selskabelige Kunstnerforening lige til de sidste Tider været lukket for Kunstnerinder; ogsaa ved dens Festligheder glimrede de ved deres Fraværelse; thi kun Damer, som mandlige Kunstnere indbød, havde Adgang til disse. — De eneste Kunstnerinder, der har været betragtede som tilhørende Kunstnersamfundet, har været de, der havde Mænd, Brødre eller Fædre, der var Kunstnere! Kunstneres Hustruer har været betragtet som hørende adskilligt mere til Kunstnerkredse end kvindelige Kunstnere.

Ligeledes har de kvindelige Kunstnere ved Udstilling af deres Arbejder, ved Bedømmelsen af disse i den offentlige Kritik nok skullet mærke, at de staar uden for Kammeratlivet, og indtager de ikke en Særstilling i Retning af at have formaaende Venner, saa bliver Følgerne naturligvis Tab — Mangel paa Anerkendelse og dermed følgende Tab af Salg.

Et lille Bevis for, hvor liden Velvilje der vises kvindelige Kunstnere heri Landet, vil jeg her fremdrage. I 1891 ønskede et Medlem af Bestyrelsen af vor Kunstforening (den ved Kvindeskolen ansatte Lærer i Malerkunst) at foretage en Udstilling i denne, der skulde bestaa af kvindelige Kunstneres Arbejder. Han henvendte sig til de kvindelige Kunstnere, han syntes bedst vilde give et Begreb om, hvad kvindelige Kunstnere herhjemme kunne præstere, og han fik ogsaa en meget god Samling bragt i Stand. Pressen modtog den imidlertid meget køligt, — og man kan ganske rolig sige, at bag Dagbladenes Kunstkritik staar der altid Kunstnere; medens man skulde synes, at første Gang der saas en stor Samling Kvindearbejder paa en Gang, skulde det give Anledning til nogle Udtalelser fra Pressens Side, der ellers næsten altid udtalte sig, ofte udførligt, om Kunstforeningens Udstillinger — saa omtalte den denne meget kort eller slet ikke. Kun et Blad omtalte den udførligere, men alt andet end velvilligt; dets hele Tale gik ud paa, at det paa denné Udstilling af Kvinder savnede kvindelig Kunst, og at disse Arbejder af Kvinder kunde ligesaa godt